

Pražský playboy prchá na venkov

Tramvají jezdím co možná nejméně. Ale tuhle listopadovou neděli jsem po letech zavítal do Prahy do kavárny Nechci Jmenovat, kterou jsme pak na konci proklábošeného odpoledne opustili s kamarádem Jirkou v doprovodu tamní servírky Kláry. Šli jsme Vodičkovou ulicí okolo námořníka, který zvracel, a do odjezdu Západního expresu z Hlavního nádraží zbývaly tři čtvrti hodiny. Toužil jsem dobloumat na vlak poctivě po vlastních čtyřech a nevím proč, ale Jirka navrhl, abych jel s ním a s Klárou tramvají.

„Půjdu raději pěšky,“ navrhoval jsem, „aspoň mi neunikne žádná historická památka.“

Dobře míněná slova venkovana zanikla v hukotu příjíždějícího tramvajového vozu. Neodhodlal bych se nikdy v životě nastoupit, ale stála vedle i mile zakřivená Klára. JDU DO TOHO I BEZ LÍSTKU! A Jirkovi jsem horlivě sliboval: „NEBOJ, kdyby šel revizor, pokutu, kterou zaplatím, nebudu po tvé mámě až do Vánoc vymáhat.“

Jirka se zeptal: „A když bude?“

„No, já zrovna vzpomínám, kolik už letos dělá pokuta v eurech, kluci,“ zazvonil Klářin hlas, ale jinak byla po tom dni už krapet společensky unavená a už uvnitř kavárny Inkognito občas vypínala mobil a pokládala si hlavu.

„Projedu se tramvají,“ povídám. „Aspoň se zasmějeme, popřípadě.“ A kvůli větší jistotě jsem se zeptal: „Jirko, stačí mi k nádraží dvě zastávky?“

„Klidně tři,“ odpověděl bohorovně - a tramvaj sebou hodně divně trhla. „Rovnováhu udržovat! Rovnováhu udržovat!“ Takže se mi vybavila jedna stará povídka a povídám: „Hele, četli tuhle v televizi nějakou novou povídku z Prahy, no, a jmenovala se *Moje jízda tramvají*.“

Ale Klára usínala na Jirkovi a on řekl: „Moje jízda tramvají? Ta je přece stará, legendární povídka od Šimka a Grossmanna.“

„Os Šimka a Gross...?“

„Grossmanna,“ opakovala Klára. Vážně si myslela, že to neznám. Zastavili jsme, znovu se rozjeli a Jirka se zeptal: „A na splašený krávě jsi jel?“

„Ne.“

„To je škoda, protože to je stejný jako tramvají. Jen se míň mačkáš.“

„Máte prý v Praze i plno kapsářů,“ změnil jsem téma. „A copak já, mě se to nedotkne, já pořád pokukuju okolo, protože trpím stihomamem, ale třeba nějaká stará babička, kabelku jí vytrhnou raz dva tři.“

Klára řekla: „Ať mi někdo zkusí vytrhnout kabelku!“ a tramvaj zastavila podruhé a zase sebou divně trhla a já dodal: „A kapsáři mají fintu. Jakou? Někdo vystřelí třeba z poplašňáku, a zatímco lidi otočí hlavy tím směrem, druhý fiškus zapracuje jinde. Tady!“ dotkl jsem se Kláry.

„Řekni mi, Lorenci, proč se jí dotýkáš zrovna tam?“ vystřízlivěl okamžitě Jirka.

„Já nevím. Počkej, vy spolu chodíte?"

„Revize jízdenek!“

Okamžitě začal čas utíkat jinak. Šátral jsem v portmonce, Jirka i Klára zírali, ale měli pražskou kartu. Flegmaticky jsem revizorovi podával občanku: „Taková náhoda, zrovna o vás mluvíme. Nemám lístek!“ A to byla konečná. Tramvaj zabrzdila potřetí. Do odjezdu mého expresu zbývalo ještě dvaadvacet minut. Proč jsem radši nešel pěšky, nebo proč se mnou nešli? V ten pochmurný den jsem navíc v kavárně pošetile utrácel, stále pil koly a pressa a pokukoval po Kláře, ale ta vždycky jen odnesla prázdnou láhev a dodala novou a zůstávala lhostejná, chvílemi si četla bondovku *Špión, který mě miloval*, a několikrát za ní přišel nějaký kluk a seděl pak vždycky proti ní - a jejím vlasům, a vždycky, když Jirka dopil vídeňskou kávu, nesla mu taky přednostně novou. Ale nežárlil jsem.

„Tak si vystoupíte,“ řekl revizor.

„Tady jsem stejně musel vystoupit na vlak. Ahoj, vy dva, mějte se.“

„Ahoj, Lorenci.“

Ocitl jsem se na chodníku s revizorem a beze zbraně a jenom jsem tedy předstíral, že nějakou zbraň hledám. Zděšený revizor se zeptal:

„Zaplatíte?"

„Ne.“

„Co? Vy odmítáte zaplatit?"

„Jasně.“

„Co si to dovoluujete? Jste snad Sagvan Tofi?" A tak jsem mu to podepsal. Sice ne spolupráci, ale do čtrnácti dnů se budu muset dostavit atd. A částka jinak hrozně rychle pučí atd. A zatímco tramvaj s Jirkou a Klárou odjížděla do Ďáblic, tak jsem úplně marně vysvětloval, že vražda spáchaná na revizorovi není před Bohem zločinem, a ten čert si asi vybavil nějakou instrukci a raději uskočil do následující električky. Úpis ostatně měl. A já si sedl na chodník, hořce plakal a neměl ani svého tygra, ale najednou... jsem se zarazil:

To se mi zdá? Asi. Nade mnou stáli Jirka a Klára. Jak to? Oba milenci museli asi nenápadně vyskočit druhými dveřmi a teď mi díky tomu radili, abych se sebral z pražského prachu. „Doprovodíme tě k nádraží!“

Přestal jsem skuhrat a řekl jako žertem: „A co za mě začalovat i pokutu?"

„Zbláznil ses? Ukaž ten papír," reagoval Jirka. „Vidíš? Tohle je udělané Klářinou domácí tiskárničkou - a zbytek jsem vygeneroval na počítači."

„Takže padělek?“ zkoprněl jsem. „A kdo tu hrál revizora?"

„Náš spolužák z univerzity Bonifác Mizera.“

„Ale vždyť já skoro umřel na zástavu srdce! Ještě po těch kolách."

„No, hlavně, že ses neposral."

„Neblbněte, vždyť já se z toho div nestal Sagvanem Tofi." A vedli mě k nádraží. Koupili za moje peníze lístek na vlak a šli jsme na čtrnácté

nástupiště. Od východu se přiřítíl Západní expres, nastoupil jsem, stáhl okno.

„Tak ahoj!“ Ale viděl jsem venku jenom Jirku.

„Kde je Klára?“

„Tady,“ ozvalo se za mnou. Vlak byl jinak prázdný, jak to dnes chodívá, a tak si v kupé už poklidně rozkládala nepromokavý spacák a rozpouštěla si vlasy. Jako Jirka Schelinger. A řekla: „Já lístek, mám. O to se neboj.“

„Kláro! Snad nejedeš do Plzně?“

Přikývla. „A na venkov.“

„Jéžiš, a to v Praze necháš kavárnu?“

„Navždycky.“

„Ale to jsou kydy!“

„Kida zabili. Jak zpíval Ivan Mládek. Na Plzeň, Vávro! Na Plzeň!“

Bál jsem se – a docela výrazně, protože se mi Klára hrozně líbila. Ale co když bude nudná? „Kláro, a co budeš v Plzni dělat?“

„Nejdřív zajdu na Skyfall. Pak prohodím identitu a budu si říkat Bára, pro změnu, a jestli chceš, můžeme spolu pěstovat i nějaké užitečné zvíře, protože v klokotu velkoměsta člověk snadno ztrácí kontakt s přírodou a já nechci slevu zadarmo. A už s tebou zůstanu. Lorenci. Nejsi rád? A kdopak ví, ty možná opravdu potřebuješ revizi.“ A podlý občan Prahy, ten kamarád v uvozovkách? Na nástupišti se potutelně usmíval a zvolna se v mé fantazii měnil ve skutečného Jirku

Grossmanna. A vtom se mi vybavily jeho dnešní zmínky o modelce Rihanně. Jak jsem jen mohl uvěřit, že by to táhl s Klárou? Vůbec spolu nejspíš nechodili a ten mizera byl asi vysazený na bohatší. Takový povrchní floutek! Ne jako Klára! Asi. Ale dostali mě oba. Zajímavý plán! I když ne z bondovky.

Vlak se hnul. Jirka se klidně vracel někam do svého revíru a pryč. „Nazdar, Šimku. A ob-jev-te se někdy oba v Praze," volal za expresem do tunelu, uvnitř kterého nás ovinula kalná temnota. Až za pár vteřin jsme se rozkoukali. Obrátil jsem se stísněně k dívce, ale nenechala mě promluvit. Řekla: „No, tak se ukaž, ty Šimku! Nikdo tady není. Nikdo tady není. Nikdo tady není!"

Řekli byste, že jsem se svlékl? Už to nevím! Určitě jsem si ale stáhl přes vlasy z obličeje masku jako legendární Fantomas, aby Klára pochopila, který ze všech agentů Skyfallu před ní stojí, a taky to pochopila a taky mě poznala. Ulehčeně vydechla:

„Tak je to přece pravda. Sagvan Tofi."

Slyšeli jste povídku Sagvana Tofiho Pražský playboy prchá na venkov.

(Více viz Romány zdarma)